

TOESPRAAK bij het eeuwfeest van de Christengemeenschap in Nederland

Bij het naderen van een mijlpaal in het leven van onze Christengemeenschap is misschien wel de belangrijkste vraag: Hoe moet het verder in de toekomst? Hoe gaan we de komende eeuw tegemoet?

Eén ding is zeker: We zullen ons in de toekomst niet kunnen beroepen op in het verleden behaalde resultaten, niet op de verworvenheden van degenen die ons zijn voorgegaan. We zullen in zekere zin de toekomst met lege handen tegemoet moeten gaan, zonder verwachtingen, zonder oordelen, zonder vastomlijnde voorstellingen – alleen vertrouwend op de altijd aanwezige hulp van de geestelijke wereld. Om het onbekende land van de toekomst te betreden moet je – om in de taal van het evangelie te spreken – de schoenen van je voeten doen, de reiszak van je verworvenheden achter je laten en de geldbuidel van alle geestelijke rijkdom laten liggen. (Lukas 10:4) Christus zoekt bedelaars om geest, die leven in het besef: Los van Hem heb ik geen kracht om iets te doen. De leerlingen die toen door Christus werden uitgezonden hadden de rugdekking van hun Heer en Meester. Ze konden na hun uitzending nog terugkeren op hun schreden en bij Hem thuiskomen. Wij zijn niet meer 'thuis', maar steeds onderweg. We hebben geen vaste grond meer onder de voeten.

Als ik onze Christengemeenschap in een beeld probeer te herkennen zie ik in mijn voorstelling geen gebaande wegen, geen stevige grond om op te staan, maar een grote zee, waarop een klein bootje ronddobbert. Een scheepje, dat de veilige haven al lang achter zich heeft gelaten. Een bestemming die nog ver weg achter de horizon ligt. Niet voor niets heten we 'Beweging tot religieuze vernieuwing.' Dat kleine woordje 'tot' drukt uit, dat we er nog niet zijn, bij onze bestemming. We bewegen ons in de richting van religieuze vernieuwing, maar we zijn er nog lang niet. Vooralsnog hebben we geen veilige haven. We kunnen zelfs ons anker niet uitwerpen, midden op zee. Dit beeld doet mij denken – niet aan de leerlingen, die door Christus werden uitgezonden en tot Hem terugkeerden - maar aan de reizen van de Ierse monniken, die lang geleden op zee voeren in hun onooglijke bootjes, belaagd door stormen, golven en gevaren. Alsof hun geschiedenis zich herhaalt.

Ongetwijfeld zullen er nog meer stormen en gevaren op ons af komen. Zijn we dan in staat om – net als onze voorgangers in de boot – naar Zijn stem te luisteren? Kunnen we ook in de stormen van onze tijd Zijn stille stem horen en volgen?

Bastiaan Baan

